

**Charita
Jeseník**

OKÉNKO

Slovo ředitelky

Milí přátelé,

čas je neúprosný a pomalu se přibližujeme ke konci roku. Ani se nenadějeme a budeme s nadějí vyhlížet rok nový.

Čas je v našem životě důležitý. Postupně jím procházíme od narození až k samotnému stáří. Vnímáme střídání ročních období, den a noc, dobu práce i odpočinku. Sám běží, aniž bychom na to měli nějaký vliv. Co však určitě ovlivnit můžeme, je to, jak s ním naložíme, jak dobře prožijeme chvíle, které jsme dostali.

V uplynulých letech se převážně díky Covidu z našich životů vytratily vztahy, lidská vzájemnost a setkávání. Mnozí zůstali žít převážně on-line nebo na sociálních sítích, ve své sociální bublině, která se postupně začala zužovat. Nevyráží si se svými blízkými a přáteli na výlet do přírody, do kina, do divadla, nebo jen tak někde posedět a být spolu. Nemají čas užít si chvíle, které jsou často křehké a na které budou třeba vzpomínat, když se vytratí lidé, s kterými je prožili.

Zvláště v tento „dušičkový čas“, kdy vzpomínáme na naše blízké zemřelé, mi často vytane na mysl, co jsem s nimi mohla zažít, kdybych se nevymlouvala na nedostatek času, nedávala přednost jiným akcím a záležitostem. Udělat si čas na rodinu, kamarády a blízké je velmi důležité. Nejen o tom mluvit. Vždyť jsme to my, kdo rozhodujeme o čase, který nám byl dán. My tvoříme síť svých blízkých, která není virtuální, ale skutečná. Ta, která nám pomáhá v těžkých situacích, které život přináší, vše zvládat.

**Helena
PASCHKEOVÁ**
ředitelka

Kdy se zase sejdeme?

Na společné setkání, v pořadí už třetí, si klienti Charitní pečovatelské služby museli počkat dva roky. Tentokrát proběhlo ve Vidnavě a bylo zpestřeno vstupem agentury Anděl strážný a také vystoupením dětí z místní Základní umělecké školy.

Zorganizovat společné setkání klientů není nic jednoduchého vzhledem k rozlehlému terénu naší služby. To však naše děvčata z Charitní pečovatelské služby neodradilo a setkání po dvouleté odmlce uspořádaly. Konalo se v úterý 11. října ve Vidnavě v Kavárně u Verčí a pozvání přijalo sedm stávajících klientů, jeden bývalý a jeden rodinný příslušník. Společné posezení doplnil vstup agentury Anděl strážný, jehož zástupce přítomné seznámil s tím, jak funguje mobilní tísňová péče. Následně svým hudebním vystoupením všechny potěšily děti z místní Základní umělecké školy a pak už si vzala slovo pečovatelka Žaneta Kargerová, která si pro klienty připravila

malý vědomostní kvíz. Četly se i pověsti z Rychlebských hor a klienti se tak ve vzpomínkách vrátili k tomu, jak se vlastně ocitli v našich končinách.

Celé odpoledne zpříjemnila dobrá káva a zákusky domácí výroby. „Myslím, že je to dobrá příležitost k tomu, jak mohou klienti poznat i ostatní pečovatelské“, říká k setkání vedoucí služby, Hana Netopilová. „Nemusí pak mít strach nebo pochyby, když přijde někdo na zástup. Navíc se mohou setkat s někým, koho už dlouho neviděli a někteří se podívat do místa, kde dříve žili.“

Hezké ocenění za uspořádání setkání i za jejich práci se jim dostalo hned další den. „Paní ředitelce volal náš klient, chválil práci pečovatelské, která mu pomáhá s úklidem, hygienou a donáškou oběda. Zároveň si pochvaloval úterní setkání klientů ve Vidnavě, to nás potěšilo,“ usmívá se Hana Netopilová. A že se setkání líbilo i ostatním, bylo poznat i z toho, že se hned ptali, kdy se zase příště sejdou.

Co nás čeká v listopadu...

- **Slavnost Všech svatých** a následně Dušičky a vzpomínání na zemřelé
- **Vůně svatomartinské husy** nebo rohlíčků na sv. Martina v některých službách
- **Návštěva dětí** na Světový den laskavosti v Domově pokojného stáří sv. Františka
- **Malá oslava svátku patronky** Charitního domu sv. Anežky ve Vidnavě
- **Příprava na advent** spojená s výrobou adventních věnců na našich střediscích

Čtěte dál ...

- **Perníkové srdce z pouti** (str. 2)
- **Takto u nás na podzim** (str. 3)
- **Rozhovor** (str. 4)
- **Je to benefit pro klienty** (str. 5)
- **Duchovní zamyšlení** (str. 6)

Perníkové srdce z pouti

Na páté Charitní pouti se již tradičně sešli zaměstnanci, klienti i podporovatelé Charity Jeseník. Po dvou letech opět v Javorníku, kdy jsme se tentokrát po mši svaté mohli všichni sejít na nádvoří Domova pokojného stáří sv. Františka k příjemnému posezení.

V pořadí již pátá Charitní pouť začala již tradičně mší svatou v kostele Nejsvětější Trojice v Javorníku. Celebroval ji Otec děkan Stanislav Kotlář společně s javornickým Otcem Tomaszem Janem Salagou. Mši nám stejně jako předloni hudebně doprovodil Javornický chrámový sbor, za což dodatečně velmi děkujeme.

Přivítání poutníků se ujala ředitelka Cha-

rity Jeseník, paní Helena Paschkeová, která řekla, že chceme především děkovat za vše, co se podařilo, a také prosit o požehnání do další práce. Otec Stanislav následně ve svém kázání připomněl, že slavíme sto let Charity Česká republika, a především si připomínáme svátek sv. Vincence z Pauly, zakladatele moderní Charity, který žil na přelomu 16. a 17.

století. Vyzdvihl jeho zapálení pro pomoc chudým a připomněl, jak jsou jeho myšlenky stále aktuální. Nakonec Otec děkan popřál všem Charitním pracovníkům, aby se jim dařilo být v té dnešní těžké době světle pro potřebné a vyslovil svůj velký obdiv k jejich práci.

Při odchodu z kostela byl každý účastník obdarován perníkovým srdíčkem. Ty napekli uživatelé Denního stacionáře Šimon a toto hezké překvapení pro všechny připravili manželé Noskovi.

Všichni poutníci se pak přemístili na nádvoří Domova pokojného stáří sv. Františka. Předloni nám toto společné setkání zhatil covid, letos jsme se trochu báli počasí. Zbytečně. I když bylo většinou pod mrakem, dalo se venku posedět a teplá káva a čaj zahřály studenější ruce. Výborné občerstvení ze všech středisek zase zahnalo hlad nebo jen chuť na něco dobrého.

Kdo chtěl, mohl si projít prostory Domova pokojného stáří sv. Františka, čehož hodně návštěvníků využilo. Prohlídky zajišťovali zaměstnanci domova a také bývalá sociální pracovníce, paní Marie Losmanová, za což velmi děkujeme.

Příjemnou změnou pro nás byla také výpomoc senierek ze Skorošic, které pomáhaly s přípravou a obsluhou při celé akci. Usnadnily nám tolik práce a my, Charitáci, si tak konečně mohli pout' opravdu užít. Moc děkujeme!

Slavnostní atmosféra už od rána

Oslava svátku patronky Domova pokojného stáří sv. Hedviky začala dopolední mší svatou a končila pozdě odpoledne společným posezením. Celý den se nesl ve slavnostní atmosféře, kterou zaměstnanci domova vytvořili nejen krásnou výzdobou.

V pátek 14. října se ráno na Domově pokojného stáří sv. Hedviky doladřovaly poslední detaily výzdoby a občerstvení. Dopolední mše svatá, kterou celebroval Otec Jan Larisch, byla sice komorní, ale velmi povzbuzující. Před odpoledním programem si návštěvníci mohli projít sklep domova, kde byla expozice věnována životu řeholních sester,

kteří ve Vidnavě žily, a především zde byla připomínka života matky představené Vojtěchy Antonie Hasmandové. Odpolední program pak přinášel potravu nejen pro tělo, ale i pro duši, díky přednášce Otce Larische ke stoleté historii Charity, společnému setkání a posezení a především krásnému hudebnímu vystoupení slečny Markéty Židkové.

Kalendárium

- **V roce 2012** se klienti Domova pokojného stáří sv. Františka dostali se svými výrobky mezi padesát nejlepších prací soutěže „O nejkrásnější dýni 2012“ vyhlášené v rámci projektu Senioři mezi námi.
- **V roce 2018** si uživatelé Denního stacionáře Šimon mohli vyzkoušet výrobu andílka z kukuřičného šustí. Postup jim trpělivě vysvětlovala paní Jochmannová, která ze šustí tvoří již mnoho let.

Stalo se ...

Rozpohybovaný Šimon

Další obcí, se kterou se v Denním stacionáři Šimon v rámci projektu „Tady žijí“ seznamovali, byla Bělá pod Pradědem. Obec také navštívili, konkrétně sportovně zábavní centrum Bělá v pohybu. Tady strávili aktivní dopoledne a mohli si vyzkoušet různé sportovní disciplíny nebo si nechat změřit svůj BMI index a přečíst si doporučení o pohybu a zdravém stravování.

Takto u nás na podzim

Až se zima zeptá, co dělali na našich domovech v létě, vytáhnou všechny zásoby, ozdoby a mohou se jen chlubit. Letos byla příroda štědrá nejen na plody ke konzumaci, ale také pro výrobu nádherné výzdoby a zkrášlení prostor všech našich služeb.

Na našich domovech máme velmi šikovné pracovníky, kteří pro své klienty hledají činnosti, které by je naplňovaly a měly smysl. Třeba takové zpracovávání plodů ze zahrady je přesně takovou skvělou aktivitou. V Domově pokojného stáří sv. Františka mají velkou výhodu, že mají krásnou a velkou zahradu, která byla letos opravdu úrodná. A tak se sušily bylinky, dělaly se

přesnídávky nebo povidla a další skvělé věci. Vše pak nabízeli 22. října ve Vlčicích na Dni jablek.

Ten den si opravdu užili. „Ochutnali jsme dobroty u vedlejších stánků, zapojili se do soutěže o jablko roku nebo do tipovací soutěže, kde jsme měli odhadnout, kolik dýňových semínek je v láhvi,“ říká pracovnice domova, Jana Nepožítková. Velmi se

jim líbilo také vystoupení swingových tanečníků, což bylo zajímavým zpestřením akce. Prostě krásný den, který nepokazilo ani pár kapek deště. A klienti si tak u svých výrobků vlastně prožili celý proces od výroby až po prodej, případně po okamžité ocenění za skvělou chuť.

Jablka zpracovávali také na Domově pokojného stáří sv. Hedviky. Jak napsala: „Vzhledem k tomu, kolik jablek se společně přineslo na výzdobu oslavy svátku sv. Hedviky, a to i do sklepa, měli klienti tři dny práci v aktivizační dílně s jejich zpracováním,“ říká aktivizační pracovnice Markéta Kubalová. „Jablka nastrouhali, nasáčkovali a zamrazili pro další terapeutické nebo smyslové aktivizační programy v kuchyni.“

Další aktivitou, kterou naši zaměstnanci pro své klienty vymysleli, je zapojení do výroby výzdoby domova. To pak hned slyší chválu od návštěv, jak to tu místnost nebo zákoutí rozjasnilo či zútulnilo. Ale zdobí se nejen na domovech, také v Denním stacionáři Šimon nebo v kancelářích pečovatelské služby. Fotky výzdob si můžete prohlédnout na [našem webu](#).

Vše ale teprve začíná. Na Dušičky se výzdoba připravovala v říjnu, na konci listopadu začíná advent a tak je listopad věnován výrobě adventních věnců a pomalu i přípravám vánoční výzdoby. O tu se s vámi určitě podělíme, a to na našem webu nebo facebooku. Máte se určitě na co těšit.

Co dobrého přinese sv. Martin

Jestli přinese sv. Martin sníh, to ještě nevíme. Ale na Domově pokojného stáří sv. Hedviky zavoní husa a v Denním stacionáři Šimon zase svatomartinské rohlíčky.

Předloni se v Domově pokojného stáří sv. Hedviky rozhodli zkusit upéct svatomartinskou husu. Byla to velká výzva, ale dopadlo to na výbornou a stala se z toho tradice. Pečená husa provoní na sv. Martina celý domov, všem se sbíhají sliny, a když se zadaří, nechybí ani svatomartinské víno. Také letos už se na pečenou husu všichni těší. A zdravotní sestry přimhouří oko.

To v Denním stacionáři Šimon měli sv. Martina spojeného se setkáním s rodinami uživatelů. Loni to bylo společné posezení s denním stacionářem Centra sociálních služeb Jeseník. Letos si oslavu tohoto svátku udělají komornější, jen společně, a napečou si svatomartinské rohlíčky. I ty provoní celý stacionář a všem připomenou, že už je čas příprav na vánoční pečení.

Stane se ...

Dušičkové zastavení

Každým rokem si v našich službách připomínají ty, kteří už nemohou být mezi námi. Pěknou tradici zavedli v Domově pokojného stáří sv. Hedviky, kdy vzpomínají nejen na zemřelé klienty domova, ale každý klient má možnost zapálit svíčku za své zemřelé na připraveném pietním místě na zahradě domova. Ke společnému vzpomínání připraví venku i malé pohoštění.

Další oslava patronky

Svátek patronky Charitního domu sv. Anežky oslaví na domově ve středu 16. listopadu. Bude to jen komorní oslava, kterou uvede mše svatá celebrovaná Otcem Miroslavem Kadlecem, po níž bude následovat společné posezení. Na domově hodně přihlíží k momentálnímu rozpoložení klientů, kterým ale krátké společné setkání a možná nějaká písnička určitě udělá radost.

„Dělám to, co jsem chtěla,“ říká o své práci zdravotní sestry Květuše Pavličíková.

Setkání s paní Pavličíkovou bylo velmi povzbudivé v tom směru, že zjistíte, jak úžasní lidé v Charitě Jeseník pracují. A zároveň trochu smutné, když si uvědomíte, jak jsou naše sestry z Domácí zdravotní péče stále na všechno hodně samy, a to především v situacích, kde by leckterý odborník sám potřeboval podporu. Přesto paní Pavličíková o své práci a klientech mluví s nadšením. Co však velmi oceňuji, že dokáže oddělit práci a svůj osobní život. Ale jak říká, musela se to naučit. A nejen o tom si můžete přečíst v našem rozhovoru.

Jak jste se dostala do Charity Jeseník, potažmo do Domácí zdravotní péče?

Na inzerát z Úřadu práce. Já jsem sice pracovala, ale nechtěla jsem už dělat na směny, byla jsem z toho unavená. A chtěla jsem hlavně práci, kde bych byla víc v kontaktu s lidmi. Protože v té předešlé mi přišlo, že už to nebylo o člověku, pacientovi, klientovi, ale o papírech. Chtěla jsem práci, kde toho člověka uvidím, budu s ním, budu mu moct pomoci a ne jen o něm něco psát.

Máte jako sestry rozdělený terén, vy máte na starost Javornicko a Vidnavsko?

Teď ano. Ale začínala jsem v Jeseníku a hodně jsem zastupovala – Mikulovice, Žulovou, Javorník. Prošla jsem si vlastně celý terén.

V čem vidíte přínos Domácí zdravotní péče třeba i pro tuto oblast?

Je to velká úleva pro lidi odsud, že nemusí jezdit kolikrát i těch třicet kilometrů k doktorovi. Pro ty staré lidi je to hodně zatěžující, špatně snášejí cestu, nemá třeba s nimi kdo jet, sanitkou je to zdlouhavé. Pro ně je to opravdu velká pomoc. A taky jsou ty lidi víc v klidu, když ví, že přijdeme, že jim poradíme, že třeba i něco doporučíme.

Součástí Domácí zdravotní péče je i poskytování paliativní péče. O čem taková péče vlastně je?

Paliativní péče je péče o člověka, který má většinou souběh diagnóz, blíží se mu konec života a my se snažíme mu ulevit, zkvalitnit ten život, doprovodit ho k tomu konci. Může být ale poskytována i dlouhodobě, většinou u chronicky nemocných a starých lidí, třeba i tři roky nebo pět let, ale už je ten člověk těžce nemocný.

Zpočátku je to třeba o tom, že nás u těchto chronicky nemocných nebo starých lidí vysílá praktický lékař zkontrolovat fyziologické funkce nebo jako dohled nad užíváním léků, když je tam nějaký problém. Pak jsou lidi, kde jsou ty výkony náročnější, různé rány, stomie, tam je ta péče i o zákročích a výkonech, ale pořád nemusí k lékaři. Samozřejmě když se zhorší zdravotní stav, tak i my doporučíme navštívit odborného lékaře.

V paliativní péči jsou i onkologicky nemocní, kolikrát v poslední fázi života, tam taky hodně pomáháte, že?

To už je pro mě nejsmutnější. Je těch diagnóz teď hodně. Tam je nejdůležitější, aby fungovala rodina. A to je práce pro nás. Přijdeme tam a zjišťujeme, co rodina ví, jestli vůbec ví, že ten člověk umírá, jak to přijme, nepřijme. A někdy si třeba rodina nepřeje,

aby to ten člověk věděl, a to je pak těžká práce. Vy víte, že ten člověk umírá, všichni kolem to vědí a před ním to musíte nějak zaobalit, kamuflovat a on vám řekne: „To se, sestřičko, přeci dává až na konec.“ V té chvíli by bylo dobré, kdyby tam byl doktor, nebo psycholog. Ale my jsme v tom samy. A to je hodně těžké. Nebo když to ke konci rodina přestane zvládat a chce, aby ten nemocný jel do nemocnice nebo do hospice. Člověk pak musí zjistit, z čeho mají strach. Většinou se všichni bojí té smrti, toho konce, protože neví, jak to probíhá. Je hodně důležité navázat ten kontakt a informovat tu rodinu. Pokud to ale ta rodina neslyší nebo to nechce přijmout, připustit, to je těžké.

Kdo by to té rodině měl umět sdělit?

Lékař. Jenže oni nám dají toho člověka do péče a ten lékař se tam pak neukáže, jezdíme tam my, děláme tu spojku, ale jsme na to vlastně samy. Já nejsem psycholog a nevím, jak to těm lidem třeba sdělovat, takže kdyby tohle fungovalo, že ti lidi jsou informovaní, tak to by hodně pomohlo. Jinak

je tahle část hodně smutná. Ale i to je život.

Ale ty odezvy jsou pak dobré, ne?

Ano, jsou vděční, že to zvládli a že tomu člověku mohli dopřát, že umřel mezi svými.

Trošku to odlehčíme – práce v terénu, to je potřeba auto...

No hlavně, že auto jede a že se má člověk kde vyčůrat. (smích) To jsou úskalí terénu. A každá domácnost je jiná, má svá specifika.

Třeba i zvířata...

Kočka, pes, to беру normálně. Ale jednou mi tam přeběhla při odběru slepice, tak to už bylo trošku přes čáru. (smích) No ale i ti psi si musí zvyknout. Když jsem někde přišla poprvé, tak jsem ani nemohla zazvonit, jinak bych přišla o prst. Teď tam přijdu a můžu si zevnitř odemknout branku, pes přijde, očichá si mě a jsme kamarádi.

Jak si čistíte hlavu, odpočíváte?

My jsme sportovně založení, kolo, procházky hodně, v zimě lyže, běžky. Pracuju na zahrádce a s manželem jezdíme pryč. Naučila jsem se to. Když nemám nikoho těžce nemocného, nemám pohotovost, tak ten telefon strčím do tašky a neberu ho. Ten zlom u mě nastal hodně na jaře, když jsem si prošla rolí pacienta a mohla jsem o některých věcech přemýšlet. Řekla jsem si, že takhle teda ne, že musím trošku myslet na sebe. Protože kolikrát lidi volali kvůli hloupostem, jen třeba v kolik zítra přijdu. Tak jsem řekla: „Volejte od sedmi do půl čtvrté.“ Ale musela jsem je to naučit. Protože když se neoddelíte od té práce, tak se to pak vrátí, na tom zdraví se to odrazí. I když tu práci mám ráda, naplňuje mě. Dělám to, co jsem měla představu, jsem s těmi lidmi a vidím tu odezvu i z druhé strany, že jsou vděční, že tam přijdu, že jim dokážu nějak pomoci, nebo třeba jen překonat ty jejich strasti a doprovodit tam, kam potřebují, kam směřují.

Děkuji za rozhovor a přeji hodně sil.

Květuše Pavličíková – medailon

Narodila se v Jeseníku, vyrůstala v Nových Vilémovicích, pak se přestěhovali do Uhelné. Vystudovala Střední zdravotnickou školu v Šumperku, obor dětská sestra. Je vdaná a má tři dospělé děti. Chvilku bydlela v Javorníku, nyní žije v Uhelné. Je sportovně založená a má ráda zvířata, sama má doma dvě fenky.

Je to benefit pro klienty

Foto ze školení

Téma našeho Okénka věnujeme Domácí zdravotní péči a zamyšlením nad jejich těžkou prací v rámci paliativní péče, ale také o tom, že Domácí zdravotní péče může vstoupit do domovů pro seniory, protože má proškolené sestry ke specializovanému výkonu.

Zdravotní sestry Domácí zdravotní péče máme spojené s terénem a návštěvami klientů doma. Protože ale dvě sestry z terénu prošly školením katetrizace močového měchýře u mužů, mohou tento speciální výkon jezdit dělat i do domovů. K nám se dostala pěkná odezva od zdravotní sestry Andrey Charvátové z Centra sociálních služeb v Jeseníku: „V letošním roce začalo v našem zařízení přibývat klientů – mužů se zavedeným permanentním močovým katetrem (dále PMK). Výměnu může provádět pouze sestra s odbornou způsobilostí k tomuto výkonu. Žádná z našich zdravotních sester tuto odbornou způsobilost nemá. Vý-

měny PMK jsme museli domlouvat cestou urologické nebo chirurgické ambulance, v akutních případech byly prováděny na urgentním příjmu v nemocnici. S tím souviselo zajišťování převozu sanitou, často s doprovodem personálu. Dostala se k nám informace, že Charita Jeseník má vyškolenou sestru a výměny katetrů můžou být realizovány jejím prostřednictvím. Po domluvě jsme navázali spolupráci a ta se nám velmi osvědčila. Zdravotní sestra, která k nám dochází, je flexibilní, v případě potřeby vždy rychle domluvíme termín další návštěvy a velké plus je pro nás i naše klienty, že kromě doby, kdy čerpá dovolenou,

je schopná a ochotná přijít prakticky kdykoli, pokud nastane u klienta akutní neprůchodnost katetru. Zvláště oceňujeme nejen profesionální, ale i velmi empatický a lidský přístup k našim klientům, kteří nemusí absolvovat cestu do zdravotnického zařízení, čekat na sanitku tam i zpátky, personál nemusí zajišťovat doprovod klientům, u kterých je to nutné. Výměny PMK probíhají v pohodlí přímo u jejich lůžka, v klidném prostředí, šetrným způsobem a zatím vždy bez komplikací. Je to benefit pro klienty, šetří to čas nejen našim pracovníkům, ale i pracovníkům v nemocnici a v neposlední řadě má i význam ekonomický. Přispělo to ke zkvalitnění zdravotnických služeb na Jeseníku.“

Podobně je to ale i v terénu. Jak říká zdravotní sestra Květuše Pavličíková: „Jezdím k pánovi na Travnou a pro ně to bylo hodně zatěžující. Oni jezdili jen na výměnu. Ten samotný výkon, to je v nemocnici otázka patnácti minut. Mně to třeba trvá dýl, než si tam všechno nachystám, ale ušetřím jim právě tu cestu a kolikrát i nějaké čekání. Nebo třeba mám pána, který je na vozíčku a ti jsou taky vděční, že nemusí jezdit do Jeseníku kvůli chvilíce, ale nakonec jim to zabere půl dne.“

Jsme rádi, že tuto službu může Charita Jeseník nabídnout nejen svým klientům. Děkujeme touto cestou našim zdravotním sestrá (nejen z terénu), které byly ochotné se proškolit a tento výkon pak dělat v terénu i na domovech. Zpětná vazba od klientů i rodin, potažmo personálu, je ujistí, že to bylo určitě dobré rozhodnutí.

Krátce

Jedna z prvních služeb

Domácí zdravotní péče byla jednou z prvních služeb Charity Jeseník. Vznikla v roce 1994 ještě jako Charitní ošetřovatelská a pečovatelská služba a působila na území Žulovska a Javornicka. Spojení těchto služeb (zdravotní a sociální) vydrželo několik let, s novým sociálním zákonem ale došlo k jejich postupnému oddělení.

Domácí zdravotní služba postupně rozšiřila svou působnost na celý okres Jeseník a současně došlo také k navýšení personálu. V současnosti tuto službu poskytuje šest zdravotních sester, v brzké době by měla do týmu přijít další posila. Domácí zdravotní péče je jedinou službou tohoto typu na Jeseníku.

Pár čísel pro zajímavost: v roce 1999 ošetřily zdravotní sestry Domácí zdravotní péče 150 klientů, v roce 2010 už 445 a loni jich bylo 822.

Z mého pohledu

Vstupujeme do příběhu

Sestřičky týmu Domácí zdravotní péče vstupují do zvládání obtíží způsobených onemocněním nebo stářím. Pokud to klientův stav dovoluje, zůstávají díky naší péči v domácím prostředí a zároveň mohou zůstat doma, pokud si to přejí a toto přání je respektováno námi a pečujícími. Předvídatelnost cesty s nemocí je něco, co si všichni přejeme, ale zároveň se toho obáváme. Mnohdy tyto obavy úplně zamrazí komunikaci s blízkými. Každá z nás slyšela větu: „Hlavně to neříkejte mojí paní, manželovi, dceři...“ Co se však stane s tímto zmražením? Začne pro nás velmi nepříjemné bruslení, klouzání a možná i havárky. To, že nemoc je zde, si většinou nelze nevšimnout. To, že bude mít své nepříjemné projevy, nelze přehlédnout a je téměř jisté, že každý

z nás je chce zvládnout na snesitelnou mez. Je na místě vzdát se šetření nepříjemnými zprávami pro své blízké. Oni si všimnou a budou mít spoustu nejasností v sobě a budou to chtít také nějak zvládnout. A pokud je celá situace ještě náročnější na nedostatek času, kdy jindy si dát prostor na vzájemné poděkování, kdy jindy si říci o odpuštění nebo odpustit blízkému. Tento čas je potřeba věnovat rozhovorům o tom, co chci, co potřebuji ještě stihnout, co už nestihnu a přejí si... Tak si všichni dopřejme tento čas.

Radka Trunečková
vedoucí Domácí
zdravotní péče

Duchovní zamyšlení

Zastavit se a vstoupit do hloubky svého srdce

V takzvaném dušičkovém čase na přelomu měsíce října a listopadu obvykle – podle staré tradice – navštěvujeme hřbitovy a na hrobech našich zemřelých často třeba jen intuitivně zapalujeme svíce, pokládáme květiny a vyslovujeme modlitby. Proč to vlastně děláme...?

Jsou to symboly, popřípadě symbolické úkony. Ty lidskému srdci pomáhají nejen smířit se s nepřijatelnou skutečností smrti, ale také alespoň intuitivně pocítit to, co popisuje Bible slovy: křesťanská naděje na věčný život v Božím království.

Zapálením svíce vyjadřujeme přesvědčení, že temnotu smrti překonává světlo života, položením květin naznačujeme trvale existující vztah mezi námi a zemřelým, slovy modlitby se odvažujeme překročit hranici viditelného světa a vyjádřit víru, že naši zemřelí jsou u Pána Boha a že se s nimi jednou setkáme.

V tom nejlepším slova smyslu přeji nám všem, ať je nám dáno dobře prožít jak slavnost Všech svatých (1. 11.) – což je vždy výzva k poctivému křesťanskému životu, tak také s pomocí několika výše napsaných slov i památku Věrných zemřelých (2. 11.) či jak se lidově a všeobecně říká „Dušiček“.

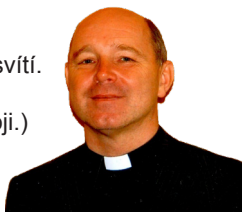
Modleme se:

Odpocinutí věčné dej zemřelým, Pane, a světlo věčné ať jim svítí.
Ať odpocinou v pokoji. Amen.

(R.I.P. = latinsky: Requiescat in pace, česky: Ať odpocívá v pokoji.)

Dr. Jan Larisch

prezident Diecézní charity ostravsko-opavské

Poděkování

Zvedák pomáhá v péči

Zaměstnanci Charitního domu sv. Anežky by touto cestou rádi poděkovali manželům Vylegalovým za darovaný zvedák, který jim významně ulehčuje v péči o jejich klienty.
MOC DĚKUJEME!

Hledáme

Pokud máš odvahu, chceš pomoci dobré věci, poznat třeba nové lidi, přinášet radost a nebojíš se trošky zimy, **přidej se k nám!**

Hledáme nové koledníky pro Tříkrálovou sbírku na celém Jeseníku.

Komu se hlásit?

Václav Uhlíř – koordinátor Tříkrálové sbírky

telefon: +420 737 886 274, e-mail: vaclav.uhlir@jesenik.charita.cz

Krátce

Školení první pomoci

Pracovnice Charitní pečovatelské služby prošly na konci října školením první pomoci, kterým je provázel záchranář Radim Netopil. Kromě teoretické části, velmi praktických rad a příkladů z praxe si mohly zaměstnankyně vyzkoušet masáž srdce a umělé dýchání na figuríně dospělého i dítěte. A rozhodně to prý nebylo jednoduché.

Gratulujeme

K životnímu jubileu

Dne 26. října 2022 oslavila naše kolegyně krásné kulaté životní jubileum.

Zdeničko, přejeme ti vše nejlepší, hlavně hodně zdraví, štěstí, lásky, osobní i pracovní pohody.
Máme tě rádi.

Kolektiv kuchyně

